

ביצה י

סתירה: אבל מטהו מחלון לחלון. גבי שמחת יום טוב בית שמאי לחומרא ובית הלל לקולא.
ורמינהי: השוחט חיה ועוף ביום טוב, בית שמאי אומרים: יחפור בדקר ויכסה, ובית הלל אומרים: לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום!
פתרון הסתירה: אמר רבי יוחנן: מוחלפת השיטה - השוחט חיה ועוף ביום טוב, בית הלל אומרים: יחפור בדקר ויכסה, ובית שמאי אומרים: לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום!

דחיית הפתרון

ההסבר לבית הלל	ההסבר לבית שמאי	
עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא דשובכו מוכיח עליו , אבל התם לא!	דלמא עד כאן לא קאמרי בית שמאי התם אלא היכא דאיכא דקר נעוץ, אבל היכא דליכא דקר נעוץ - לא.	מטהו מחלון לחלון
עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא כיון דמוקצה הוא , בעומד ואומר זה וזה אני נוטל סגי, אבל התם - לא.		בית שמאי אומרים: לא יטול אלא אם כן נענע מבעוד יום, ובית הלל אומרים: עומד ואומר זה וזה אני נוטל
עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא דאיכא תורת כלי עליו , אבל התם - לא.		בית שמאי אומרים: אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר, ובית הלל מתירין.
עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא דחזי למזגא עלויה , אבל התם - לא		בית שמאי אומרים: אין נותנין את העור לפני הדורסן, ולא יגביהנו אלא אם כן יש עליו כזית בשר, ובית הלל מתירין
עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא משום דאין בנין בכלים ואין סתירה בכלים , אבל התם - לא		בית שמאי אומרים: אין מסלקין את התריסין ביום טוב ובית הלל מתירין אף להחזיר

משנה. בית שמאי אומרים: לא יטול אלא אם כן נענע מבעוד יום, ובית הלל אומרים: עומד ואומר זה וזה אני נוטל.

צמצום המחלוקת:

בבריכה שניה	בבריכה ראשונה
דברי הכל בעומד ואומר זה וזה אני נוטל סגי	מחלוקת דבית שמאי סברי: גזרינן דלמא אתי לאמלוכי ובית הלל סברי: לא גזרינן

קושי: ובית הלל, למה ליה למימר **זה וזה אני נוטל**? לימא מכאן אני נוטל למחר!
נסיין לענות: וכי תימא: בית הלל לית להו ברירה,

קושי: והתנן: המת בבית ולו פתחים הרבה - כולן טמאים, נפתח אחד מהן - הוא טמא וכולן טהורין. חשב להוציאו באחד מהן, או בחלון שיש בו ארבעה על ארבעה - מצלת על כל הפתחים כולן. בית שמאי אומרים: והוא שחשב להוציאו עד שלא ימות המת, ובית הלל אומרים: אף משימות המת.

תירוץ 1: הא אתמר עלה, אמר רבה: לטהר את הפתחים מכאן ולהבא. וכן אמר רבי אושעיא: לטהר את הפתחים מכאן ולהבא. מכאן ולהבא - אין, למפרע - לא.
תירוץ 2: רבא אמר: לעולם למפרע, והכא (במשנתינו) היינו טעמא: דלמא מטלטל ושביק, מטלטל ושביק, וקא מטלטל מידי דלא חזי ליה.

קושי על תירו רבא: והא אמרת **בעומד ואומר זה וזה אני נוטל** סגי!

תירוץ: הני מילי מערב יום טוב, אבל ביום טוב אסור, דזימנין דמשתכחי שמנים כחושים, וכחושים שמנים, וקמטלטל מידי דלא חזי ליה. אי נמי זימנין דמשתכחי כלהו כחושים, ושביק להו, ואתי לאמנועי משמחת יום טוב.

משנה. זמן שחורים ומצא לבנים, לבנים ומצא שחורים, שנים ומצא שלשה - אסורים. שלשה ומצא שנים - מותרים. בתוך הקן ומצא לפני הקן - אסורין, ואם אין שם אלא הם - הרי אלו מותרים.

קושי: פשיטא!

תירוץ: אמר רבה: הכא במאי עסקינן - כגון שזמן שחורים ולבנים, והשכים ומצא שחורים במקום לבנים, ולבנים במקום שחורים. מהו דתימא: הני אינהו נינהו, ואתהפוכי אתהפוך, קא משמע לן: הנך אזדו לעלמא, והני אחריני נינהו.
הצעה: לימא מסייע ליה לרבי חנינא, דאמר רבי חנינא: רוב וקרוב - הלך אחר הרוב. –
דחיית ההצעה: כדאמר אביי: בדף, הכא נמי בדף.

שנים ומצא שלשה אסורין.

הסבר: מה נפשך, אי אחריני נינהו - הא אחריני נינהו, ואי לא אחריני נינהו - הא איכא חד דמערב בהו.

שלשה ומצא שנים מותרין.

שאלה: מאי טעמא?

תשובה: הני אינהו נינהו, וחד מנייהו אזל לעלמא.

הצעה: לימא מתניתין רבי היא ולא רבנן, דתניא:

רבי	חכמים
הניח מנה ומצא מאתים	הכל חולין
הניח מאתים ומצא מנה	הכל חולין

דחייה: אפילו תימא רבנן, הא אתמר עלה, רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו: שאני גוזלות הואיל ועשויין לדדות.

קושי על הדחייה: ולמה לי לשנויי עלה "שאני גוזלות הואיל ועשויין לדדות"? והא אתמר עלה דההיא דרבי יוחנן ורבי אלעזר;

חד אמר	חד אמר
בשני כיסין	מחלוקת
בכיס אחד	דברי הכל חולין
קושי	בשלמא למאן דאמר בשני כיסין מחלוקת - היינו דאיצטריך לשנויי הכא שאני גוזלות הואיל ועשויין לדדות.
תירוץ	אמר רב אשי: הכא בגוזלות מקושרים וכיסים מקושרים עסקינן. גוזלות - מנתחי אהדדי, כיסין - לא מנתחי אהדדי. <u>הסבר שיטת רבי לפי תירוץ רב אשי</u> : ורבי אמר לך: כיסין נמי, זמנין דמתעכל קטריהו

